

det, fordi man derigjennem vilde foregribe Afgjørelsen af Lønningsspørgsmaalet. Jeg tror, at dette Raisonnement er grundurigtigt, og jeg tror, at Statens Tjenere have al Grund til at beklage sig over, at man gennem et saadant Raisonnement kommer til at negte dem, hvad man dog ellers vilde anse for at være billigt.

Tauber: Maa jeg ligeoverfor den høitærede Minister gjøre opmærksom paa, at jeg har ikke bebrejdet den høitærede Minister og den høitærede Regjering, at den er kommen med Lønningsstillæget paa Finansloven, men kun at den er kommet med det til 3die Behandling. At det bør staa paa Finansloven, naar det skal gives, er Noget, som dette Thing bestandig har ønsket. Maaftte jeg ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Forholdet imellem Lønningsstillæget og Lønningslovene maa sige, at den nye Navneforandring fra Lønningsstillæg til Dyrtidstillæg tillægger jeg ikke den allermindste Betydning; men desto større Betydning lægger jeg deri, at vi i Ministerens forskjellige Kollegers Optræden med Hensyn til de Lønningslove, vi have haadt under Behandling her, have mærket, at Forventningen om Dyrtidstillæg eller Lønningsstillæg, eller hvad det nu skal hedde, har øvet en meget væsentlig Indflydelse paa den Modstand, de have gjort mod Folkethingets Forslag.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg):

Jeg skal først svare det ærede Medlem fra Veile Amts 2den Valgreds (Berg), da han var den, der først tog Ordet mod de Betragtninger, der ere fremsatte fra den Side, jeg nærmest har den Ære at føre Ordet for. Det ærede Medlem ubtatte, at jeg, efter at denne Finanslov var forelagt, ved første Behandling havde fremsat den Paastand, at der her paa Finansloven var en Formuefremgang af 6 Millioner Kr. Hvis det ærede Medlem havde gjort sig den Uleilighed at sætte sig ind i den Forhandling, der førtes ved første Behandling, vilde han have set, at det er ikke sagt, og det ærede Medlem vilde da have sparet sig hele sin Udveiling, thi han vilde da have forstaaet, at det, jeg talte om dengang, aldeles ikke er det, han taler om idag. Det ærede Medlem har holdt en meget lang Tale for at udvikle og klargjøre sin Opfattelse af Statsformuen, hvor stor den er, hvor den er anbragt, hvor rig Staten er. Det, jeg har omtalt ved 1ste Behandling, som jeg igjen har omtalt ved Slutningen af 2den Behandling, og som jeg navnlig har urgeret, da jeg forleden Dag havde den Ære paa mine Meningsfællers Vegne at indbringe et Lovforslag om Løbs- og Skibsafgifterne, det er Spørgsmaalet om Statens ordinære Indtægter og Statens ordinære Udgifter, og det er to absolut forskjellige Spørgsmaal, der ikke have det Ringeste med hinanden at gjøre. Spørgsmaalet om Statsformuens

Anvendelse og Størrelse er et Spørgsmaal, der forudsætter en ganske anden Beregningsmaade og Opgjørelse paa Finansloven, end Spørgsmaalet om Forholdet imellem Statens ordinære Indtægter og Udgifter, der kun kan gjøres fuldstændig klart og forstaaeligt, naar man gaar frem i sin Beregning paa en helt anden Maade, end det ærede Medlem gjør. Det ærede Medlems Beregninger have derfor for mig aldeles ingen Interesse, om de ere rigtige eller gale, om han gjætter rigtigt eller ikke med Hensyn til sine Fremtidsberegninger om, hvad der vil komme ind af den ene eller den anden Jernbane, om den eller den Jernbane vil give de eller de Indtægter eller Understud, det er aldeles uden Interesse, thi det er kun et Spørgsmaal, der har Betydning, naar man vil vide, hvor stor Statsformuen er, og hvorledes den er anbragt. Dette Spørgsmaal om Statsformuens Størrelse kan selvfølgelig under visse Betingelser have sin Betydning, det er der ingen Tvivl om; men naar Spørgsmaalet er om, hvormeget Staten kan taale at miste af sine nuværende ordinære Indtægter, saa har det ingen Betydning, saa er det ikke det, det kommer an paa, men det, det kommer an paa, er, hvor store Indtægterne ere i Forhold til Udgifterne, og det kan Enhver kontrollere. Naturligvis kan man have en Interesse af at ffule, af at faae Befolkningen til at lukke Dinene for, at Statskassen Ar ud og Ar ind fyldes med Skatter ud af Befolkningens Lomme, som der ikke er den ringeste Rimelighed i at opkræve, som ikke blot tynge haardt paa den Del af Befolkningen, der er ubemidlet, men som paafører Landet økonomisk Tab af Millioner, lader Landet gaa økonomisk tilbage og medfører, at dets Formue bliver ringere. Det ærede Medlem har overhovedet en ganske forbausende — om jeg maa bruge det Udtryk uden Fornærmelse — indskrænket Opfattelse af Bedømmelsen af et Lands Finanspolitik. Det ærede Medlem synes — jeg har idetmindste faaet den Opfattelse af hans Bedømmelse af Budgettet, navnlig i hans sidste Tale — at betragte det som en god Finanspolitik's Opgave at skaffe en saa stor Statsformue som muligt, med en saa god Rente som muligt. For en privat Mand er det naturligt Opgaven, naar han har den Opgave at skaffe sig saa mange Penge som muligt, men for Staten er det sandelig ikke Opgaven; denne Sammenpugning af Penge i Statskassen kan være komplet forsæfelig. Det kan tværtimod være den eneste rigtige Finanspolitik netop at gjøre Statsformuen mindre, og om det ene eller det andet er Tilfældet, det kommer fuldstændig an paa mangfoldige Forhold og Formaal, som skulle naaes eller ikke naaes. Det, det dreier sig om, det, der har Interesse for Befolkningen, er ikke den mere eller mindre lustige og paa ren Fantasi byggede Betragtning, om Statsformuen er rentabelt anbragt eller ikke, men kun det Spørgsmaal: Hvor store ere de ordinære Indtægter og